

Nr 821

Av herr **Stefanson m. fl.**, i anledning av **Kungl. Maj:ts proposition nr 61, angående riktlinjer för företagareföreningarnas organisation och verksamhet, m. m.**

(Lika lydande med motion nr 1056 i Andra kammaren)

I proposition nr 61 år 1968 har chefen för inrikesdepartementet redogjort för problematiken kring den mindre industrin och hantverket. Den tekniska utvecklingen och de ändrade marknadsförutsättningarna medför problem som samhället har all orsak att noggrant följa. Det är även en väsentlig samhällsangelägenhet att medverka till produktionsfrämjande åtgärder. Sådan medverkan har samhället lämnat bl. a. genom bidragen till företagareföreningarnas verksamhet.

I föreliggande proposition framhåller departementschefen att föreningarnas verksamhet har varit värdefull i fråga om såväl kreditstöd som rådgivnings- och upplysningsverksamhet. Vidare påpekas att allt större krav ställs på föreningarnas resurser i handläggningen av kreditverksamheten samt att föreningarna bör förstärka sin rådgivnings- och konsultverksamhet.

Departementschefen har förutsatt att företagareföreningarna skall hålla nära kontakt och medverka med de länsorgan som handlägger ärenden om lokaliseringsstöd. Han har särskilt framhållit att strävan till regional samordning medför krav på att föreningarnas kreditstödjande och rådgivande verksamhet står i samklang med den lokaliseringspolitiska målsättningen. Vidare bedömer departementschefen att företagareföreningarnas tjänster i högre grad än för närvarande bör tas in anspråk för bevakning i lokaliseringsstödsärenden.

Företagareföreningarnas resurser varierar inom relativt vida gränser mellan olika län. Företagareföreningar bildades först i norrlandslänen i slutet av 1930-talet medan de yngsta föreningarna tillkom i slutet av 1950-talet. Detta sammanhänge med att föreningarna till en början hade social och lokaliseringspolitisk inriktning.

Strukturförändringarna inom näringslivet har emellertid medfört att svårigheter numera kan uppstå i varje län och att det därför föreligger ökat behov av produktionsfrämjande stöd i varje län.

Departementschefen har i propositionen anfört att det föreligger motiv

för staten att lämna ett administrationsbidrag som ger föreningarna ekonomiskt underlag för en viss basorganisation. Vid beräkningen av bidragets storlek har departementschefen utgått från ett genomsnittsbelopp på 200 000 kronor för varje förening att fördelas mellan föreningarna efter behovsprövning. Med hänsyn till den mindre industrins och hantverkets betydelse och omfattning samt de snabba förändringarna inom näringslivet synes företagareföreningarnas behov av resurser vara betydligt större än vad samhället f. n. har möjligheter att tillgodose. Det synes därför väl motiverat att det statliga bidraget till varje förening utgår med lägst 200 000 kronor.

Departementschefen har i propositionen anfört att hans förslag till administrationsbidrag i huvudsak kommer att innebära oförändrat statligt stöd till företagareföreningarna. Emellertid medför propositionens förslag ökade inkomster för staten. För närvarande erhåller staten ränta på till företagareföreningarna utlånade medel med $5\frac{3}{4}\%$. Denna ränta skulle enligt förslaget komma att uppgå till f. n. $7\frac{1}{2}\%$, vilket alltså skulle medföra ökade inkomster å per den 30/6 1968 framräknad lånesituation med ca 3,15 miljoner kronor. Vidare skulle staten erhålla $\frac{1}{2}\%$ på utestående industrigarantilån eller ca 1,05 miljoner kronor. Från dessa nya inkomster å tillsammans 4,2 miljoner kronor skall emellertid dragas 2,9 miljoner kronor utgörande ökningen av administrationsbidraget från i årets statsverksproposition föreslagna 2,1 miljoner kronor till i föreliggande proposition föreslagna 5 miljoner kronor.

Staten får således en nettoinkomst på ca 1,3 miljoner kronor, vartill kommer bortfall av risktäckningsmedel för föreningarnas direktlångivning.

Som ovan framhållits bör varje företagareförening erhålla statligt bidrag till basorganisation med ett belopp av 200 000 kronor. Härtill kommer bidrag till företagareföreningarnas förbund m. fl. organisationer å 100 000 kronor samt särskilt bidrag till företagareföreningen i Norrbottens län å likaledes 100 000 kronor. Sammanlagda beloppet av fasta bidrag blir således 5 miljoner kronor såsom departementschefen föreslagit.

Enligt vår mening synes det rimligt att statens nettokostnader för medverkan i föreningarnas verksamhet åtminstone bibehålles på oförändrad nivå jämfört med nuläget. Samtliga föreningar skulle då få möjlighet att genomföra den av departementschefen förordade förstärkningen av rådgivnings- och konsultverksamheten och härigenom uppnå en godtagbar basorganisation. Departementschefen har dessutom framhållit att föreningarna kommer att tas i anspråk för statliga uppgifter i varierande omfattning varigenom också behovet av bidrag kommer att variera mellan olika föreningar. För utökade arbetsuppgifter bl. a. i samband med lokaliseringstöd bör därför tilläggsbidrag utgå efter särskild prövning. Anslag för sådan verksamhet bör kunna beviljas med 1,5 miljoner kronor utan att statens nettokostnader för föreningarnas verksamhet nämnvärt ändras. På

detta sätt erhålles även ökad beredskap för speciella åtgärder avseende berörda sektor inom näringslivet.

Med stöd av vad ovan anförts hemställas,

att för budgetåret 1968/69 anvisas på driftbudgeten under elfte huvudtiteln till Bidrag till företagareföreningar m. fl.: Administrationskostnader ett reservationsanslag av 6 500 000 kronor samt

att bidraget disponeras så att varje företagareförening erhåller 200 000 kronor och återstående del av bidraget i huvudsak fördelas på företagareföreningarna efter behov.

Stockholm den 2 april 1968

Stig Stefanson (fp)   *Paul Brundin (h)*   *Johan A. Olsson (cp)* ,
Torsten Mattsson (cp) *Sven-Otto Österdahl (fp)* *Erik F. Petersson (fp)*
